

Sygn. akt I C 1031/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Aleksandra Gawlas

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Tworek

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa ***easy (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.***

przeciwko ***J. R.***

o zapłatę

oddala powództwo.

I C 1031/15

UZASADNIENIE

Powód *easy (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.* wystąpił przeciwko *J. R.* o zapłatę kwoty 640,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwaną łączyła z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowa kredytu gotówkowego nr (...), na podstawie której bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w wysokości ustalonej umową, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie uregulowała na rzecz banku płatności w umówionym terminie. Wobec tego bank dokonał wypowiedzenia umowy. Umowa uległa rozwiązaniu, a cała kwota niespłaconego kapitału wraz z odsetkami stała się wymagalna. Powód na podstawie cesji wierzytelności przejął od kolejnego wierzyciela (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. prawa do dochodzonej wierzytelności, wynikającej z umowy kredytu nr (...). Całkowita kwota kredytu w dacie zawarcia umowy wynosiła wraz z odsetkami 3819,60 zł.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. w dniu 26.03.2003 r. zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Na kwotę kredytu składała się kwota 3819,60 zł, do dyspozycji kredytobiorcy pozostawiona została kwota w wysokości 2858,76 zł. Pozwana zobowiązała się względem banku do spłaty równych rat wraz z odsetkami przez okres 36 miesięcy, według zaakceptowanego harmonogramu spłat.

Dowód: umowa kredytu z 26.06.2003 r. k. 31-34, harmonogram spłat k. 35

J. R. w umówionym terminie należności nie zapłaciła. Bank w dniu 12.09.2003 r. wystawił przeciwko dłużnikowi J. R. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu postanowieniem z dnia 10.10.2003 r. w sprawie sygn. I Co 1669/03 Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu nadał klauzulę wykonalności do kwoty nie wyższej niż 8576,27 zł. Na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wysokość wymagalnego zobowiązania dłużnika wynosiła 3150,36 zł, w tym obejmowała kwotę 2858,76 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi i odsetkami karnymi za opóźnienie.

Dowód: kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 36, kserokopia postanowienia SR w Kędzierzynie - Koźlu z 10.10.2003 r. w sprawie sygn. I Co 1669/03 k.37

W dniu 19.04.2012 (...) Bank Spółka Akcyjna z siedziba w W. zawarł z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 38 - 42, załącznik do umowy przelewu wierzytelności k. 29, zawiadomienie o przelewie z dnia 20.04.2012 k. 30

W dniu 28.06.2013 r. powód nabył od (...) Spółka Akcyjna z siedziba w W. wierzytelność wobec J. R. z tytułu umowy kredytu nr (...) na kwotę 640,67.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 19.10.2015 r. k. 28

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne, zaś art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu spoczywa na powodzie, aż do udowodnienia faktów będących podstawą żądania. Później następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

W ocenie Sądu, przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia roszczenia. Powód nie dołączył umowy przelewu wierzytelności z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedziba w W., wskazując jedynie w uzasadnieniu pozwu, że takowa miała zostać zawarta w dniu 28.06.2013r., a tym samym nie wykazał następstwa prawnego względem konkretnej wierzytelności przysługującej mu wobec J. R.. Powód dołączył wyłącznie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 19.10.2015 r. oraz umowę przelewu wierzytelności z dnia 19.04.2012 r. wraz z załącznikiem, zawartą pomiędzy (...) Bank Spółka Akcyjna z siedziba w W. a (...) Spółka Akcyjna z siedziba we W.. Zauważyć należy, iż dołączony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu zgodnie z wyrokiem Sadu Najwyższego z dnia 13.06.2013 r. o sygn. V CSK 329/12 nie stanowi dowodu na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności w niej opisanej. Dane zawarte w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonej osoby, na podstawie opisanego zdarzenia np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności i nie stanowią dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia wysokości nabytej wierzytelności. Powód, opierając powództwo na treści art. 509 k.c. powinien udowodnić, że nabył od wierzyciela imienną wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl przepisu, przedmiotem przelewu mogą być tylko zindywidualizowane wierzytelności. W niniejszej sprawie powód, nie przedstawił dokumentów, które w dostateczny sposób uzasadniałyby twierdzenie o istnieniu wierzytelności w wysokości wskazanej pozwem. Nadmienić w tym miejscu nadto można, że strona powodowa nie wykazała sukcesji

prawnej (...) Bank S.A. w W. po (...) Banku (...) S.A. w K., nie wzmiankując o powyższym również w uzasadnieniu pozwu.

Nawet, jeśli jednak przyjąć istnienie i wysokość dochodzonej należności, to z uwagi na zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, powództwo skierowane przeciwko J. R. nie mogło zostać uwzględnione.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Ponadto, z punktu widzenia oceny stosunku prawnego stron, zastosowanie znajdują również przepisy dot. określenia daty początkowej biegu przedawnienia oraz zdarzeń przerywających bieg przedawnienia: art. 120 k.c. Przywołany przepis w zd. 1 statuuje zasadę, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W dalszej kolejności zastosowanie także będzie miał art. 123 k.c., który w § 1 pkt 1 wskazuje w jakich okolicznościach prawem przewidzianych następuje przerwanie biegu przedawnienia: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Sąd zważył, iż podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia było skuteczne, a zatem pozwała jej na uchylenie się od jego zaspokojenia. Wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i zgodnie z powołanym wyżej przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak - co do zasady - tylko pomiędzy stronami postępowania, o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane bądź uprawnione. Przedawnienie jest bowiem instytucją prawa materialnego, a nie procesowego, mimo że do przerywania biegu dochodzi, w zasadzie, przez czynności procesowe. Tak więc, chociaż ustawodawca tego nie wyartykułował, z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

W rozpoznawanej sprawie pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) S.A. w K. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 10.10.2003 r. przeciwko J. R.. Wskazać należy, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. w dniu 12.09.2003 r. Wówczas to rozpoczął bieg 3 letni okres przedawnienia roszczeń (...) Banku (...) S.A. w K. przeciwko pozwanej wynikającej z zawartej umowy kredytu. Bieg terminu przedawnienia przerwano wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Na nowo 3 letni termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od 10.10.2003 r. W dniu 28.06.2013 r. powód nabył od wierzyciela przysługującą mu względem pozwanej wierzytelności. Tym samym dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu. Zbycie na rzecz powoda wierzytelności w dniu 28.06.2013 r. nie wywołało skutku w postaci nabycia przez powoda uprawnienia związanego z przerywaniem biegu terminu przedawnienia. W myśl art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Wymagalność roszczenia należy określać w oparciu o art. 455-457 k.c. Tak więc prawo stwierdzone bankowym tytułem egzekucyjnym wygasło na skutek zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy powodem a bankiem. Czynności przedsięwzięte przez pierwotnego wierzyciela w postaci wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wywarły skutki prawne w postaci przerywania biegu przedawnienia roszczeń wyłącznie pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwaną, a nie powodem i pozwaną. Postępowanie, jakie toczy się z udziałem nabywcy wierzytelności jest nowym i odrębnym postępowaniem. Zatem w stosunku do powoda bieg terminu przedawnienia należy liczyć od daty wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. od dnia 12.09.2003 r. Termin ten upłynął zatem w dniu 12.09.2006r. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.11.2014 r. II CSK 196/14).

W świetle powyższego uznać należy, iż powództwo skierowane przeciwko pozwanej oparte jest na przedawnionym roszczeniu. Roszczenie zaś przedawnione chociaż nie wygasa, to ulega przekształceniu w tzw. roszczenie niezupełnie. Pozwana skutecznie tym samym uchyliła się od zaspokojenia roszczenia.

W tym stanie rzeczy, sąd orzekł, jak w wyroku.